Oğlan ve Küçük Tilki

Aysel Banu YAVUZAL

Oğlan ve Küçük Tilki

Aysel Banu YAVUZAL

Sisli bir Cumartesi sabahı, Sam adında bir oğlan parlak sarı yağmurluğunu giydi. İçine bir defter ve kurşun kalem koyduğu küçük kırmızı bir sırt çantası hazırladı. Bugün özel bir gündü. Bugün kasabasının yakınındaki doğa koruma alanını ziyaret edecekti. Yeşil lastik çizmeleri patikada neşeyle gıcırdadı. Sam hayvanları her şeyden çok severdi ve harika bir şey görmeyi umuyordu.

Kapıda zeytin yeşili üniformalı, uzun boylu bir koruma görevlisi duruyordu. Geniş kenarlı şapkası, gülümseyen sevecen yüzüne gölge düşürüyordu. "Koruma alanına hoş geldin!" dedi ve gümüş isim kartında Görevli May yazıyordu. Sam'in yuvarlak, dost canlısı yüzü aydınlandı. Ona defterini ve kurşun kalemini gösterdi. "Hayvanlar hakkında yazmak istiyorum," dedi. "O zaman doğru yere geldin," diye güldü Görevli May.

Görevli May, Sam'i yumuşak toprak bir patikadan aşağı yürüttü. Eğrelti otları yanlarında yeşil soru işaretleri gibi kıvrılıyordu. "Üç kuralı unutma," dedi. "Patikada kal. Sessiz ve hareketsiz ol. Ve yabani hayvanlara bolca alan bırak." Sam başını salladı ve her kuralı defterine yazdı. Görevli May sessiz bir açıklığı işaret ettiğinde kocaman kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Şuraya bak," diye fısıldadı usulca.

Eğrelti otlarından bir perdenin arkasında küçük, turuncu bir şey kıpırdadı. Sam, tıpkı görevlinin öğrettiği gibi donup kaldı. Küçük bir tilki yavrusu başını uzattı; pas rengi turuncu tüyleri sabah ışığında parlıyordu. Beyaz göğsü bir bulut kadar parlaktı ve sivri kulakları oraya buraya seğiriyordu. Parlak kehribar gözler doğrudan Sam'e baktı. Kalbi güm, güm, güm diye çarptı.

Tilki utangaç ve temkinliydi. Küçük siyah burnuyla havayı kokladı. Ucu siyah, gür kuyruğu bedenine doğru kıvrılmıştı. Sam bir adım daha yaklaşmak istedi. O yumuşak turuncu tüyleri okşamak istedi. Ama kuralları hatırladı. Yabani hayvanların alana ihtiyacı vardır. Bu yüzden patikada hareketsiz ve sessiz kaldı, kurşun kalemini sıkıca tuttu.

Uzun bir an, oğlan ve küçük tilki sadece birbirlerine baktılar. Sam burnunun çevresindeki beyaz tüyleri ve uçları siyah küçük patilerini fark etti. Tilki merakla başını yana eğdi. Sonra devrilmiş bir kütüğün üstüne atladı ve o da onu izledi. Sam yavaş ve dikkatli bir gülümsemeyle gülümsedi. Bu, dokunmaktan daha iyiydi. Bu, sadece ona ait gerçek bir yabani yaşam anıydı.

"Onu besleyebilir miyim?" diye fısıldadı Sam Görevli May'e. Görevli nazikçe başını salladı. "Lütfen besleme," dedi. "İnsanlardan gelen yiyecekler yabani hayvanları fazla yaklaştırır ve bu onlar için güvenli değildir. Kendi yiyecekleri en iyisidir." Sam bunu da yazdı. Defterine minik bir tilki çizdi ve yanına kocaman kırmızı bir kalp ekledi.

Küçük tilki açıklığın kenarı boyunca tırıs tırıs yürüdü. Bir yaprağın üstüne atladı, sonra yumuşak çimende yuvarlandı. Sam elini ağzına götürüp sessizce kıkırdadı. Yavru oyuncu ve zıpzıp doluydu. Gür kuyruğu mutlu bir bayrak gibi sallanıyordu. Sam hızla çizim yaptı, kurşun kalemi sayfada cızırdadı. Dik kulakları, beyaz göğsü, pas rengi turuncu tüyleri çizdi.

Aniden tilki dimdik doğruldu. Kulakları doğrudan ağaçlara doğru dikildi. Sam bir hışırtı duydu ve gölgelerin arasında daha büyük bir tilki belirdi. Yavru, ailesine doğru sıçrayarak uzaklaştı. Sam minik bir el salladı; eve gitmesi gereken arkadaşlara yapılan türden bir el sallayış. "Hoşça kal, küçük tilki," diye fısıldadı. "Yabani ve özgür kal." Görevli May sıcak elini omzuna koydu.

"Çok iyi yaptın," dedi Görevli May. "Sabırlı ve naziktin. Çoğu insan acele eder ve elini uzatır. Sen o tilkiye hak ettiği saygıyı gösterdin." Sam'in çilleriyle birlikte yanakları gururla pembelendi. "Daha fazla yaklaşmamak zordu," diye itiraf etti. "Ona dokunmayı gerçekten çok istedim. Ama bence tilki yabani kalmaktan daha mutlu."

Görevli May başını salladı. "Tam olarak doğru. Yabani hayvanlar yabani kalmalı. Onlar ormana aittir, bize değil. Mesafemizi koruduğumuzda onların güvende ve özgür kalmasına yardım ederiz." Sam notlarına baktı. Sayfaları tilki bilgileri, komik çizimler ve kapıdaki üç kuralla doluydu. Birden bir fikri oldu. "Bir rehber yapacağım!" dedi.

Evde Sam defterini mutfak masasına yaydı. En üste büyük, parlak harflerle yazdı: YABANİ HAYVANLARI SAYGIYLA NASIL İZLERİM. Küçük tilkiyi eğrelti otlarının arkasına çizdi. Eğlenceli ipuçları ekledi: patikada kal, sessiz ol, yabani hayvanları asla besleme ve onlara her zaman alan bırak. Sonra bütün sayfayı turuncu ve yeşile boyadı.

Ertesi hafta Sam rehberini koruma alanına getirdi. Görevli May her sayfayı okudu ve sırıttı. "Bu harika!" dedi. "Diğer çocuklar için kapının yanına asabilir miyiz?" Sam o kadar hızlı başını salladı ki kıvırcık siyah saçları zıpladı. Kısa süre sonra rehberi esintiyle dalgalanarak her ziyaretçiye nazik bir yabani yaşam gözlemcisi olmayı gösterdi.

O öğleden sonra Sam sarı yağmurluğuyla patikada yeniden yürüdü. Eğrelti otlarının yanında durdu ve sessizce bekledi. Bir süre sonra tanıdık turuncu bir şekil başını uzattı. Küçük tilki havayı kokladı, uzaktan rahat ve sakindi. Tam ait olduğu yerde, yabani ve özgür kaldı. Sam gülümsedi ve defterine bir satır daha yazdı.

Son sayfada Sam kocaman turuncu bir tilki ve defterli küçük bir oğlan çizdi. Altına yazdı: Doğayı en çok, onu yabani bırakarak sevebiliriz. Küçük tilki hiçbir zaman evcil bir hayvan olmadı. Onun elinden hiç yemek yemedi. Ama Sam onun parlak kehribar gözlerini sonsuza dek hatırlayacaktı. Ve onun rehberini okuyan her çocuk da yabani hayvanlara alan bırakmayı öğrenecekti.

Güneş altın rengine dönerken Görevli May, Sam'i kapıya kadar geçirdi. "Biliyor musun," dedi, "en iyi yabani yaşam gözlemcileri sabırlı olanlardır. İzledin, öğrendin ve bildiklerini paylaştın." Sam defterine sarıldı. Eğrelti otlarının arasında bir yerde gür bir kuyruk kıpırdadı. Sam sıcacık ve gururlu hissederek el sallayıp vedalaştı. Nezaket, diye karar verdi, bazen biraz uzakta kalmak demektir.